

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ДЕЛИМИЧНА ОДЛУКА

О ДОПУШТЕНОСТИ

Представка број 15433/07
Даринка ТАТАЛОВИЋ и Рајко ЂЕКИЋ

против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 23. новембра 2010. године на заседању Већа у саставу:

Francoise Tulkens, *председник*,
Danute Jočiene,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria,
Kristina Pardalos,
Guido Raimondi, *судије*

и Stanley Naismith, *секретар Одељења*,

У вези с горњом представком која је поднета 4. априла 2007. године,

После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносиоци представке, гђа Даринка Таталовић и г. Рајко Ђекић су држављани Србије рођени 1935. године, односно 1932. године, који живе у Београду. Пред Судом су их заступали г. Б. Митровски и г. С. Јаковљевић, адвокати из Београда.

А. Околности случаја

Чињенице предмета, како су их изнели подносици представке, могу се сумирати на следећи начин.

Имовина која је предмет спора у овом случају национализована је 1948. године према Закону о национализацији приватне имовине из 1948. године, који је предвиђао национализацију све имовине која је припадала страним држављанима.

Подносиоци представке су 2. јула 1992. године поднели тужбу у имовинском спору Другом општинском суду у Београду против локалних власти. Подносиоци представке су тврдили да су њихови преци 1939. године купили спорну имовину од чешког држављанина Б. Б., и да према томе та имовина није могла бити национализована. Спорна чињеница у овом предмету је стварно постојање уговора о куповини, који је наводно уништен.

У тужби су проценили да је новчана вредност њиховог захтева 6.000.000 „старих динара“ (YUR – приближно 37.500 немачких марака (ДЕМ) у то време).¹

Суд је 30. марта 1998. године пресудио у корист подносилаца представке. Ту одлуку је потврдио Окружни суд у Београду 31. марта 1999. године.

На захтев републичког правобраниоца Врховни суд је 6. децембра 2000. године укинуо одлуку од 30. марта 1998. године и 31. марта 1999. године и вратио предмет на поновно суђење.

Подносиоци представке су 9. марта 2001. године проширили свој захтев на државу.

Други општински суд у Београду је 18. новембра 2003. године донео пресуду против подносилаца представке. Окружни суд у Београду је ту одлуку потврдио 10. новембра 2004. године.

Врховни суд је 28. септембра 2006. године одбацио ревизију подносилаца представке на основу тога што нису определили новчану вредност свог захтева у тужби.

Одлука Врховног суда је уручена подносиоцима представке 12. октобра 2006. године.

Б. Релевантно домаће право

- 1. Закон о парничном поступку (објављен у „Службеном листу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије“, бр. 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 72/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 35/91 и „Службеном гласнику Савезне Републике Југославије“, бр. 27/92, 31/93, 24/94, 12/98 и 3/02)*

Закон о парничном поступку из 1977. године био је на снази до 23. фебруара 2005. године. Члан 186. став 2. предвиђао је да је новчана вредност захтева обавезан елемент тужбе у парницама које се не односе на новчана потраживања. Сходно члану 109. суд је морао да врати тужбу подносиоцу ради исправке ако не садржи све обавезне елементе.

Члан 382. став 3. предвиђао је да ревизија није допуштена у парницама које се не односе на новчана потраживања која не прелазе, како је назначено у тужби, 15.000 нових динара (YUM – приближно 3.000 немачких марака (ДЕМ) 6. марта 1998. године у време када је уведена ова одредба).

¹ Према девизном курсу тадашње Народне банке Југославије.

Најзад, у складу са чл. 383. и 394 – 397., Врховни суд је, ако је прихватио ревизију, имао овлашћење или да измени спорну пресуду или да је укине и врати предмет на поновно суђење.

2. *Закон о парничном поступку из 2004. године* (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, бр. 125/04 и 111/09)

Закон о парничном поступку из 2004. године ступио је снагу 23. фебруара 2005. године, чиме је Закон о парничном поступку из 1977. године стављен ван снаге. Члан 491. став 4. новог закона, међутим, предвиђа да се у свим предметима који су у току поводом ревизије, примењује стари закон.

ПРИТУЖБЕ

1. Подносиоци представке се жале, према члану 6. став 1. Конвенције, да им је онемогућен приступ Врховном суду приликом утврђивања њихових грађанских права и обавеза.
2. Подносиоци представке се затим жале, према члану 6. став 1. Конвенције, због дужине домаћег поступка описаног у горњем тексту.
3. Најзад, подносиоци представке се жале, према члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, због исхода домаћег поступка описаног у горњем тексту.

ПРАВО

1. Суд сматра да се на основу списка предмета не може утврдити допуштеност прве притужбе подносилаца представке, у вези са приступом суду, и да је према томе неопходно да се, у складу са Правилем 54 став 2 (б) Пословника Суда, Влада Тужене државе обавести о овом делу представке.
2. У вези са другом притужбом подносилаца представке, Суд констатује да је спорни поступак трајао мање од три године после ратификације Конвенције (3. март 2004. године). Да би се утврдила разумност предметног периода, Суд мора такође да узме у обзир стање предмета на дан ратификације (види *Бочварски против Бивше Југословенске Републике Македоније*, број 27865/02, став 66, 17. септембар 2009. године). Тог датума, предмет је био току пред другом судском инстанцом. После тога су донете две одлуке. С обзиром да није било значајних периода неактивности на страни домаћих судова, ова притужба је очигледно неоснована.
3. Најзад, трећа притужба подносилаца представке се у суштини односи на њихово незадовољство због тога што нису поново стекли спорну имовину. У складу са мишљењем домаћих судова, Суд констатује да захтев подносилаца представке није био довољно прецизиран да би добио заштиту према члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију. Према томе, притужба је некомпатибилна *ratione materiae*.

Из тих разлога, Суд једногласно

Одлучује да одложи разматрање притужбе подносилаца представке у вези са приступом суду;

Проглашава преостали део представке недопуштеним.

Stanley Naismith, *секретар Одељења*

Francoise Tulkens, *председник*